

- Til grin -

På bar, hos psykiateren, på Strøget og på Ølkassen

(fra min blog)

Carsten Ploug Olsen

—

- den korteste afstand mellem to mennesker er et smil; Victor Borge

På bar

1

Her forleden aften eller rettere nat sad jeg på stamstedet, *Det rene Vanvid*, og i et anfald af selvmedlidenhed fremkaldt af 8 dobbelte *Jack Daniels* følte jeg et behov for at betro mig til nogen.

Og da der på dette fremskredne tidspunkt ikke var andre end Nicky, bartenderen, måtte han lægge øre til.

- Min kone forstår mig, begyndte jeg tøvende. Jeg kunne se på hans hævede øjenbryn at han ventede en fortsættelse men jeg tav.

- Hvad skal man med clairvoyance og horoskoper, når man som jeg er gift på 15. År, fortsatte jeg efter en lang pause.

- Hå, sagde Nicky, og pudsede et glas så det skinnede uden at se på mig.

- Hun siger, at jeg er en lille skid med et stort ego, og derudover som snydt ud af næsen på min far.

- Hå! Sagde Nicky igen.

- Hun siger at jeg har arvet hans stivsind og ve den der krydser min vej.

Jeg tav. Nicky tav.

- Hun siger at jeg er en falleret forfatter som forbitret ser eller rettere ikke ser den anerkendelse som jeg higer efter men ikke fortjener.

- Hå, hø, sagde Nicky og skænkede endnu en dobbelt da jeg mens jeg snakkede hævede to fingre som et V-tegn.

- Hun siger at hun ikke er min mor. Hun siger at jeg altid stikker hovedet i busken og håber at verden som ved et mirakel vil forsvinde eller blive som jeg ønsker den skal være. Hun siger at jeg er konfliktsky og hellere vil slikke idioterne i røven end at risikere en afvisning eller måske blive forladt. Hun siger at jeg bygger luftkasteller og kalder det litteratur og liv.

- Hæ Hæ, siger Nicky og slænger viskestykket over skulderen.

- Så kan du sige mig hvad man skal med klarsyn og kloge koner, når man som jeg er gift på 15. År, slutter jeg, skyller det sidste rævepis ned og vakler efter at have betalt videre ud i natten.

2

Nå, men jeg sad så igen på *Det rene Vanvid*, et eller andet sted skulle jeg jo være, jeg er ikke snobbet, og var faldet i snak med en ung kvinde, der virkede som et fornuftigt menneske, og vi snakkede om vind og vejr og - litteratur.

Jeg sagde med en mine som når man i casino rydder bordet med spar 5:

- Jeg skriver selv. Jeg har lige fået en ide til en ny stor roman.
- Virkelig? Sagde hun og undertrykte et gab. - Har du et emne? En titel?
- Ja! Dødens pølse.

Hun spærrede øjnene op et kort sekund og begyndte så at fnise. Jeg fortsatte:

- Det er en krimi. Kommissæren er en alkoholiseret, fraskilt midaldrende mand, som er bange for sine indre dæmoner. Og så samler han på modeltog.

Pigen fnisede igen.

- Og indeni føler han sig som en kvinde men tør ikke sige det til chefen.
- Ha ha.
- Min primære inspiration er Kant.
- Hvem er Kant, spurgte hun og var ved at revne af grin.
- En kendt filosof med speciale i delfiner. Jeg kan også trosbekendelsen.

Pigen vred sig af latter.

- Så du er en kristen forfatter, fremhikstede hun.
- Ja. Min litterære ambition er at skrive bibelen 2. Etteren har solgt overdådigt. Jeg skal bare finde på hvad der skete med Jesus siden hen. Ingen ved det. Ingen ved noget. Ikke en gang Kant. Men jeg er på sporet. Jeg forventer at det bliver en krimi eller endnu bedre en gyser.

Hun rejste sig.

- Jeg ønsker dig held og lykke og glæder mig til at læse din bog, lo hun, gik op til disken og betalte.
- Jeg indlægger biljagter, råber jeg efter hende da hun er på vej ud af døren, - Vejen, sandheden og livet forsvinder rundt om hjørnet på hvinende dæk i en Bentley Coupe, skarpt forfulgt af Kant og Hegel og deres bande i en mere beskeden Maserati, men de er chanceløse..
- Hold op, jeg tisser i bukserne, hylér hun og holder sig på maven. Så er hun væk.

Jeg tænkte: Nej, dette kunne være indledningen: En ukendt kvinde forsvinder ud i mørket en regnfuld nat et sted i provinsen. Ingen ved hvorhen og alle er stort set også ligeglade. Hun forsvinder, lukker sig om en ubærlig smerte, alene med et indre dyb hun er bange for og flygter fra. Som du og jeg. Ja, der var den:

"Det var en mørk og stormfuld aften. Politimester Striks havde snuden i sporet efter universets inderste rædsel, ham selv forklædt som djævelen, da han.."

Fuck, tænkte jeg så, dette kan stå i et tweet (universets inderste rædsel; dig selv forklædt som djævelen). Det bliver kortere og kortere. Jeg må lære at formulere mig med omsvøb, gentagelser, klichéer, tærskelanghalm på ideerne, skjule erkendelsen i myter af skræk for ærværdige og magtfulde løgnere, der ikke tåler at blive afsløret og som måske kommer efter mig en dag, og frem for alt undgå at tænke konsekvent og til bunds; ellers bliver jeg aldrig rig og berømt.

Pludselig er der fejl i caféens lydanlæg, der slår over på FM og en råbende stemme spørger:

- HVORFOR TROR DU AT DER ER SÅ MANGE SKRUBBER I ØJEBLIKKET?

Jeg vågner af mine grublerier med et spjæt, tømmer mit glas, betaler ved disken og går ud i sommernatten i den stille by idet jeg undertrykker en trang til at skjule ansigtet i hænderne.

3

Hen under jul - den søde juletid - sad jeg igen på *Det rene Vanvid* og efter 5 dobbelte *Jack Daniels* og dertil hørende endeløse grublerier over grænsen mellem selvrespekt og angsten for at blive hugget i småstykker af min kones skarpe tunge og trangen til at lægge mig fladt ned for alt og hvornår fanden jeg var blevet sådan en vatpik; en grotesk og mislykket klon af hende...

Faldt jeg i snak med en jeg kunne klare; en ung kvinde, sikkert et sted i tyverne; med lange sorte krøller og smudt i de plirrende øjne og et kropssprog som sagde så meget som; hos mig bliver det meget bedre; og i min tiltagende rus troede jeg hende og vi endte hjemme hos hende og kødet gik sin gang...

Da det pludselig slog mig, at det var i dag at mine svigerforældre skulle komme til middag; jeg så på uret; med lidt god vilje kunne jeg nå hjem inden den truende katastrofe og udslettelse ville blive endelig og uigenkaldelig. Det sidste jeg oplevede hos den unge amazone var resten af radioavisen...

...ved middagstid slap en flok aber eller helt præcis bavianer løs nær Christiansborg. Da zooens dyrepassere optog jagten løb flokken ind på borgen og forsvandt i mængden. Politiet advarer om at disse bavianer kan være farlige, og vil meget gerne...

Jeg kunne allerede høre min kones tilstand i entreen; en fjern rumlen som en torden i anmarch; jeg gik ud i køkkenet med ørerne lagt tilbage og en overvældende trang til at forsvinde og prøvede at stive mig af ved at skovle det meste af den konfekt - viste det sig - hun havde brugt timer på indenbords...

Grunde til mord.

Så jeg eller så jeg ikke røg ud af hendes ører da hun hvislede:

- Du kommer her...skidefuld...pffftgrrr...skamkysset...du stinker...min mor...

Jeg holdt to fingre i vejret.

- Peace, sagde jeg - Hvis du vil skilles vil du skilles. Men slå mig ihjel først. Dans på min grav. Spyt på min sjæl. Men gør det hurtigt.

Jeg forlod huset og overvejede hvad jeg nu skulle gøre. Forsøge at slå mig igennem som stand up filosof a la Sokrates, blive klovn i en cirkus, eller bare løbe og løbe og aldrig standse igen...

4

Endnu en gang var udsigten til en aften alene for skræmmende, så jeg gik ned på *Det rene Vanvid* der denne aften lokkede svage sjæle (som mig) med et dobbeltarrangement med live musik og bagefter boksnings.

Jeg sad netop og vippede med fødderne til husorkestrets (Bad Silent Suckers, der plejede at afslutte deres koncerter med at tage gidsler) første sæt, da Marianne (eks, ak så meget eks) entrede lokalet med dronningeblik og en hvæsen til en nærgående fyr eller myg, der ikke vidste noget om endsige anerkendte hendes ophøjede majestæt.

Jeg trak hovedet ned mellem skuldrene og forsøgte at falde i et med tapetet - med succes; hun værdigede mig i hvert fald ikke et blik.

Nå, *Det rene Vanvid* havde som led i deres løbende produktudvikling som sagt arrangeret en boksekamp til at afrunde den perfekte aften i byen, og for rigtig at slå nyheden fast og tiltrække og forhåbentlig fastholde en ny kundegruppe havde de hyret to kendisser, Uffe Elleman Jensen og Søren Krarup, til at dyste i den ædle sportsgren.

Efter den vellykkede koncert hvor kun få spyttede blod og alle overlevede, begyndte boksekampen. Først langede Krarup Uffe en lige højre efterfulgt af en hidsig venstre uppercut (ikke-vestlige indvandrerer ud og ældrecheck). Uffe afværgede ved at søge infight og klamre sig til sin modstander (lad os holde fred og finde et kompromis).

Så forsøgte Krarup med et leverstød (ud med menneskerettigheder) og - helt uhørt - et spark under bæltstedet (fuck retsstaten). Uffe sejlede rundt i ringen, tydeligvis groggy, idet han som i vildelse råbte: Lad os droppe det her shit, og tage en bajer.

Krarup lod sig dog ikke distrahere og afsluttede kampen med et hårdt højre hook (mennesker er ikke frie, lige og brødre men kannibaler), en rigtig kæberasler, der sendte Uffe til tælling. Uffe rodede lidt rundt på kanvassen og søgte sin mistede tandbeskytter, og prøvede at rejse sig, men blev talt ud.

Jeg forlod baren kort efter til lyden af Krarups sejrbrøl: I' m the greatest, I dance like a butterfly and sting like a bee!

Og det var så den aften. Da jeg var nået hjem og - lettere beruset - lagde mig og forsøgte at sove og glemme, kunne jeg ikke forhindre en vis fornemmelse af at ryste indeni. De slås overalt i verden og ikke alle spiller efter reglerne. Fuck og dræb de kristne, fuck og dræb muslimerne, fuck og dræb demokraterne, fuck og dræb fascisterne, fuck og dræb de andre. Holder det?

5

Jeg er efterhånden ved at have nået en alder, hvor alting er længe siden, og hvor forskellige skavanker oftere og oftere sniger sig ind i samtaler med venner, familie og bekendte. Parodontose, hjerteflimmer, besvær med at rejse sig og sætte sig ned, vandladningsbesvær og mere til.

Men hvad pokker, jeg er alive and kicking og forestillingen er ikke slut før den fede dame har sunget.

Så her er jeg; en fraskilt mand, der med lidt god vilje stadig er i sin bedste alder, lige nu sidder jeg på stamstedet og lytter til Zacq, aka Palle, der er ved at drive sin tvillingebror, Zed aka Benny, til vanvid med en monolog om det fornuftige i at basere sin økonomi på *Oddset* og *Lotto*. Det han, altså Zacq aka Palle, egentlig vil er at få Zed aka Benny, til at spytte i bøssen til en Lottokupon til på lørdag; selv er han flad.

Jeg sidder og keder mig jævnt, men pludselig ser jeg den berømte eller berygtede eller ligegyldige altid skriblende forfatter, *Carsten Ploug Olsen*, træde ind i lokalet med et let plaget udtryk i ansigtet idet han ser koncentreret på sin tablet og taster løs. Jeg ser, at han er inde på *Blogger*.

Zacq aka Palle har åbenbart også bemærket det; han får et fiffigt udtryk i ansigtet og spørger Carsten om han må se hvad han skriver. Carsten ryster på hovedet hvorpå Zed aka Benny tager ham venskabeligt om skulderen for at aflede Carstens opmærksomhed fra Zacq aka Palle, der rykker tabletten, en *Samsung Galaxy*, ud af hænderne på forfatteren, der skriger og truer med at trykke delete, men...

Jeg er Zacq. Zacq er mit kunstnernavn. Min mor kalder mig Palle. Min far eksisterer ikke, er endnu ikke en del af denne tekst; nå jo, nu er han. Jeg er hvad jeg skriver, og jeg skriver disse ord på Carstens tablet, Carsten der netop nu kommer til verden, med sorte tegn på en hvid skærm, så for satan, nu vil Zed aka Benny, min bror, også findes, i denne tekst, som sagt så gjort, jeg døber dig Benny men kalder dig ved dit kunstnernavn, Zed, din far er Carsten, men han eksisterer ikke, jo, nu gør han...

Jeg er Zed. Zed er mit kunstnernavn. Min mor kalder mig Benny. Min far findes ikke. Min far er Carsten, Carsten er en påstand, et ord, et navn for det ukendte der er mig eller ham eller ingen, en let uro i tanken, som i Paul Austers roman, *Genfærd*, hvor hovedpersonen møder sin skaber med løftet pen, forfatteren der er skabt af forfatteren, sammen prøver vi at udvide virkeligheden, jeg vil så gerne findes, ligesom Carsten, min far, sammen skriver vi disse ord mens vi lytter til *Red Hot Chili Peppers* fantastiske album, *The Getaway*, hvem er du, der fødes i disse ord netop nu...

PS Lottotalleene på lørdag er: 6 16 22 31 32 34 36 så spyt bare i bøssen Kærlig hilsen fra *Fremtiden*

6

Det blev aften på *Det rene Vanvid*, det mørknede udenfor og i min sjæl og tanker, og endnu en gang måtte bartenderen Nicky lægge øre til mine depressive tirader; af en eller anden grund tror den lidende at hans lidelser er interessante; eller også håber han bare at vække medlidenhed og at en eller anden *missekat* vil forbarme sig over ham.

- Ved du hvad jeg fortryder mest, spurgte jeg, og Nicky hævede øjenbrynene og smilede sit buddhasmil, - jeg fortryder at jeg ikke i tide har indset hvor dum man skal være for at få succes i denne verden. For eksempel da jeg gik i gymnasiet; jeg gjorde hvad jeg fik besked på og lidt til. Havde jeg gået der bare et par måneder mere, tror jeg at jeg ville have begyndt at stå ret og marchere til lærernes åndssvage melodier. I skolen og i erhvervslivet lærer vi *at knuse mennesker*. First they make you, then they break you, snøvlede jeg i min brandert uden helt at vide om det var korrekt engelsk og uden at bekymre mig om det.

- Hvor mange tror du, at jeg har knust? I krig og kærlighed? Hvem skal lappe de knuste sammen? Kærligheden? Men hvem elsker dem nok til det? Måske finder de kærligheden på det højeste bjerg. Men holder den ved også i dødens dybeste svælg? Hvor mange hjem søger jeg i deres mareridt som et spøgelse eller et genfærd?

- Nå nå, sagde Nicky.

- Jeg sprængte karakterskalaen, hvor mange døde koster en sådan succes? Hvor mange lig går der på den første million? Jeg er en idiot, en komplet idiot.

Jeg håbede uden at turde indrømme det overfor mig selv, at Nicky eller en eller anden ville modsige mig, lige som når små børn stolt viser en tegning og siger, - er den ikke grim?

Men Nicky gryntede bare et eller andet uforståeligt idet han så på sit ur. Jeg så også på mit. Klokkeren var 5 minutter i 12; det nærmede sig lukketid. Missekatten var endnu ikke dukket op. Jeg ved ikke om det var varmen, der gjorde mit syn uskarpt og fik øjnene til at løbe i vand. Eller sprutten.

- Verden er for tåber, påstod jeg idet jeg tog min jakke på. Jeg kunne se at Nicky havde trang til at gabe, men ikke turde af angst for at fornærme og miste en god kunde.

- Mit rige er ikke af denne verden, fremturede jeg på vej ud. - Det findes ikke...nogen steder

nogensinde, bøvsede jeg videre inspireret af sprutten, sorgen, nederlaget. Jeg så mig om en ekstra gang for at tjekke at jeg ikke havde glemt noget. Så gik jeg ud på gaden i tågen og vaklede usikkert hjem og krøb ned i min varme og rene men helt missekatfrie seng og faldt straks i søvn og sov roligt og drømmeløst som om jeg ikke skyldte nogen noget.

7

De fleste ser mest på huset, færre på den der bor i det. De fleste ser mest på bilen og mindre på chaufføren; derfor kører vi - som i sorg - bag tonede ruder.

De fleste lever som en dirrende streng, der hvert øjeblik truer med at bryde; få finder læ under de høje træer.

Dette var omtrent det min visdom beløb sig til, og det var jeg netop ved at forklare Nicky, bartenderen. Pludselig brød han års tavshed og sagde:

- Man kan enten grine eller græde over livets bedrøvelighed.

Så førte han hånden op for munden som om han havde sagt noget sjofelt. Han tav.

Det var quizaften på *Det rene Vanvid*. Jeg sad på hold med to yngre mænd og en kvinde omkring de 40. Måske en missekate. Tilpas bred over hofterne. Sikkert god til at føde.

Jeg faldt hen i grublerier efter stoikeren Nickys bemærkning, og mine tanker drejede sig endnu en gang i retning af spørgsmålet om hvad kvinder egentlig vil have og hvorfor jeg var alene.

Hvad vil kvinder have?

- Pølse! skreg missekatten ved mit bord. Jeg for sammen. Var det svaret på mit spørgsmål eller på et quizspørgsmål? Jeg havde været lidt uopmærksom, så jeg vidste det ikke og turde ikke spørge.

- Rigtigt! sagde quizmasteren, - 50 point til bord 3. - Nu kommer sidste spørgsmål. Er I klar til finalen? Husk, det gælder et års forbrug af drinks.

Jeg sad uroligt i sædet, nervøs, parat.

Quizmasteren trak det lidt ud; så så han ud over os deltagere, og råbte:

-Hvad drikker Møller?

Fra alle borde kom det prompte:

Øller, øller, øller...

8

Da jeg var ung var jeg cowboy og prøvede med lasso at indfange bissende flokke af kvæg og vilde heste i en højere sags tjeneste - ren rock'n roll; så opdagede jeg en dag at jeg selv var en okse, spændte resigneret åget over skuldrene og forsøgte selv at trække ploven og tilså markerne og høste det der nu kom op. Ikke så meget rock'n roll, mere sit'n think.

Nu sad jeg efter endnu en dag i marken på *Det rene Vanvid* i nypresset og rent jakkesæt, lidt god aftershave til at dæmpe lugten af mark og sved, parat til selv at blive indfanget; jeg længtes efter suset, en kvinde med duft og dybe mørke øjne; en tom tavle hvorpå jeg kunne nedskrive mine håb og min frygt; et spejl hvori jeg kunne se mine sejre og nederlag; et ansigt; hvad som helst.

Og hvad sker: Stina kommer brasende ind, møver sig med sin mægtige krop af form som en hval over til mit bord hvor jeg sad og spyttede i min tredje dobbelte *Jack Daniels*, og råber højt uden at tage sig af mine finere sjælsrørelser:

- Røvhul, røvhul og tre gange røvhul! Du lovede at betale det du skylder mig senest i går, du tager

ikke telefonen og når jeg forsøger at kontakte dig telepatisk får jeg en åndssvag kvindestemme der påstår at du er emigreret til Sydpolen i øret. Og så sidder du her og bruger pengene selv. *Mine* penge. Hvad bilder du dig egentlig ind?

Det var rigtig nok. Jeg skyldte hende 350 kr som jeg havde bonget af hende forleden. Nu var det regnskabets time. Men Stina er nok stor og stærk, men hun har ikke opfundet hverken krudtet, den dybe tallerken eller udformet det teoretiske grundlag for raketvidenskaben. Så jeg prøvede med:

- Okay, jeg skylder dig de 350 stærke. De er her, værsgo. Men giver du så ikke en drink nu hvor du har penge, bare det sædvanlige?

Hun førte langsomt højre pegefinger op til tindingen, som om en tanke eller to spærrede for hinanden der og hver især prøvede at råbe hende op. Så lyste hun op i et smil og sagde blidt:

- Altid for dig, baby. Lad mig *så* høre hvor du har været i dag og hvad du har lavet. Har du snakket med Brian? Han...

Jeg hørte ikke længere efter, jeg glædede mig kun til igen senere at mærke hendes store nøgne krop under mig, forsøge at vække kvinden i hende og manden i mig selv, og jeg tænkte; hva faen, det går sgu nok det hele...

Hos psykiateren

1

Jeg sad - for mindst 117. gang - i venteværelset hos min privatpraktiserende psykiater, dr. Tics. Overfor mig sad en yngre kvinde med sine to børn, en lille pige og en dreng der nok har været en 13-14 år. Pigen sad og flettede et hjerte af papir; det var hen ad jul. Af og til skottede hun til mig, indtil hun endelig tog mod til sig og sagde, henvendt til mig:

- Er du også skør?

- Ja, svarede jeg i overensstemmelse med sandheden.

- Min bror lider af O...øh, hvad er det nu det hedder, ...OECD, sagde hun stolt.

- Nå. Er det slemt?

- Ja! Han lider fra han slår øjnene op til han går i seng, sagde hun tilfreds.

Hendes bror rokkede lidt på stolen idet han vendte blikket opad. -Det hedder OCD, vrissede han.

- Det var jo det jeg sagde, OECD. Og det er slemt, MEGET slemt.

- Jeg kan ikke sove, sagde jeg nærmest ud i luften uden at tænke på noget bestemt.

- Synger din mor så ikke for dig? ville hun vide.

- Jeg har ingen mor. Og hende jeg havde kunne ikke synge, kun strikke, svarede jeg.

- Strikkede hun så ikke en bamse til dig, som du kunne sove med?

- Nej, en elefant. Men når jeg lå med den, fik jeg hele tiden snabelen i nakken. Så kunne jeg slet ikke sove. Jeg hader elefanter. Jeg kaldte den Jumbo.

Pludselig røg døren til konsultationen op, og dr. Tics stak hovedet ud med et jaget udtryk i ansigtet.

- Carl Petersen! bjæffede han og så rundt på os.

- Ja, svarede jeg, rejste mig og gik indenfor.

Da jeg havde sat mig i den stol han bød mig, sagde han som i dybe tanker:

- 30 mg Zyprexa, ikke? Var det ikke det vi blev enige om?

- Jo.

- Og, æh hæ, du ser stadig djævelen, modtager visse, æh budskaber, hm, ikke sandt?

-Jo.

- Fandens! Så prøver vi at skrue lidt op for Truxalen, prøv med 2 x 50 mg til en start og se om det, æh hæ, kan holde den onde væk. Spørgsmål?

Det sagde jeg nej til, og så var konsultationen forbi. Jeg gik ud i venteværelset igen, hvor jeg så den lille pige kravle rundt på sin bror, der prøvede at holde ansigtet fri af hendes støvler. Hun stod nærmest på hovedet, da hun fik øje på mig.

- Jeg kan synge for dig, sagde hun glad. - Så kan du sove. Men vent til du kommer hjem.

- Tak, svarede jeg. - Hvad hedder du?

- Sofie.

- Vil du have min elefant, Sofie?

Måske kunne den gøre nytte et andet sted. Jeg hader elefanter.

2

Dr. Tics sad og rodede med nogle papirer, og så knap nok op da jeg trådte ind i konsultationen. På væggene hang et maleri som jeg mente var af Kvium uden at jeg kendte titlen, hvis det havde en, og et af Ovaraci som jeg heller ikke kendte titlen på. Jeg tænkte at de måtte være kostbare og at dr. Tics måtte tjene godt på sådan nogle som mig.

Dr. Tics viftede med hænderne og betydede mig, at jeg kunne tage plads i den sædvanlige stol, der stod lidt skråt til venstre for hans skrivebord.

- Ja, sid ned, sid ned, lad roen falde over dig, begyndte han, - noget nyt siden sidst? Angst, nedtrykthed, forvirring? Kan du sove?

Jeg svarede som sandt var at det kunne jeg stadig ikke.

- Nåh, nåh, æh hæm, ser du, jeg har talt med en kollega, eller det vil sige han er en ven og neurobiolog, dr. Hjerne, ved du hvad en neurobiolog er, nå, æh hæm, ikke, rent privat selvfølgelig, uden at nævne navne, selvfølgelig, tavshedspligt og, æh, ha ha, ser du, dit tilfælde interesserer os begge, mellem os sagt er dit tilfælde lidt specielt, lidt ha ha usædvanligt så at sige, æh hæ, forbindelse med vorherre og fanden, æh, fanden, usædvanlig kontakt, du modtager visse budskaber...

Han strøg sig nervøst over det lange fuldskæg og viftede i luften med den kuglepen han havde i venstre hånd, så tog han mod til sig og klemte ud ad mundvigen,

- Er der et budskab til mig, fra en af de to? Nævner de mig, hm? Nævner de Hjerne...?

Han så på mig gennem sine store briller med øjne, der så ekstra store ud på grund af styrken i glassene.

Jeg svarede nej.

- Nå, uden betydning, lige meget, jeg spørger jo også bare sådan af nysgerrighed, ren og skær, du kan kalde det akademisk interesse, hvis nu ham, ub, hop, dernede havde visse planer med, uf, hø, mig, men, - og dette klemte han igen ud mellem de sammenpressede læber, - heller ikke ham deroppe, hm, slet intet, ha ha?

Igen måtte jeg svare nej, hvilket han virkede lidt skuffet over.

- Nå, hub, hm, fortsæt det gode arbejde, æh, arbejde, og husk at sige til hvis du hører noget om, ja, kort sagt, hæ øh, vi fortsætter med uændret dosis Zyprexa og Truxal, og hvis du hører noget om, du ved, ha ha, så ring...

Han gav mig et kort med sit private telefonnummer og blinkede flere gange konspiratorisk til mig, eller også var det bare nervøse trækninger omkring øjnene.

- Dag og nat, dag og, æh, nat, bare ring...

Jeg forlod klinikken og trådte ud på gaden og gik hen til pølsevognen i gågaden og fik som sædvanligt to medister med brød og hele svineriet, som jeg skyllede ned med en Cocio, glad og lettet over trods alt stadig at være i live og at der var hjælp at få.

3

Tirsdag aften ringede telefonen og det var dr. Tics der efter mange omsvøb og hæ ha øh hub inviterede mig til et møde om torsdagen i det han kaldte en lille kreds af åndeligt interesserede mennesker som han mente jeg ville finde interessante.

Jeg fandt stedet han havde opgivet, og det viste sig at være et mødested for en lille spiritistkreds jeg aldrig havde hørt om før. Lokalet han viste mig ind i var mørkt med tunge, gamle møbler og mørke gardiner. Vi satte os ved siden af hinanden på forreste række af de stole, der var stillet frem.

En ældre mand med svære briller med mørke glas steg op på podiet, der stod foran et maleri, der forestillede en opgående eller nedgående sol alt efter hvad man nu syntes og foretrak.

- Vi har den ære at modtage en ganske særlig gæst her i aften, begyndte manden der måtte være lederen, - en ganske særlig, hopsa, gæst med ganske særlige kontakter, hubba, som vi glæder os til at modtage budskaber fra.

Manden tørrede lidt sved af panden og fortsatte,

- Som I alle ved er kilderne ved at tørre ud, fuksa, men denne gæst, denne hæ, profet har en ganske særlig kanal til det hæ oversanselige, eller jeg skulle måske sige to ha ha kanaler.

Igen tørrede han sig over ansigtet idet han så ud over forsamlingen.

- Denne gæst, denne profet, denne, ja, ha ha, frelser vil måske kunne føre os over vadestedet nu hvor realiteterne i det ha ha oversanselige har ændret sig, han vil måske kunne skabe nyt liv, nyt ha ha håb, for os hvem det oversanselige ligger så æf stærkt på sinde.

Han så ud over forsamlingen, der mest bestod af ældre velklædte kvinder og mænd, tav et øjeblik for at øge spændingen, hvorpå han sluttede sin introduktion med,

- Lad os nu modtage profeten, frelseren, mediet,...Carl Petersen!

Jeg så med rædsel op på manden med de mørke briller og rystede på hovedet, sank mit spyt flere gange, var ved at kaste op, men han smilede bare idet han hævede øjenbrynene.

- Nu ikke genert, sagde han som om han irettesatte et ulydigt barn. - Bare kom, det er ikke ha ha farligt.

Jeg skjulte ansigtet i hænderne og en gysen for gennem min krop. Dr. Tics så smilende på mig og blinkede som om vi havde noget sammen.

Jeg rejste mig hurtigt op, stolen væltede bagover og jeg løb alt hvad jeg kunne, overvældet af chok og rædsel, og jeg ved ikke hvordan jeg kom ud, men pludselig opdagede jeg, at jeg stod ved et lyskryds og forsøgte at sluge en angstdæmpende pille uden at have vand til at skylle den ned med.

- Hjælp, hjælp mig, skreg det i mig, - åh, Gud, vær mig nådig.

Da jeg et par uger senere igen sad i dr. Tics' konsultation virkede han kølig og helt uden hubba hop hæ hæ. Vi sad lidt i tavshed. Så sagde han,

- Vi skruer lidt på Truxalen igen. Tag 50 mg ekstra morgen og aften. Det dæmper angsten. Zyprexa uændret.

Jeg spurgte om det betød, at jeg stadig ville se djævelen men ikke være bange, og spekulerede over om det ville være et fremskridt. Dr. Tics vinkede mig af og bøjede sig over sine papirer idet han lod mig forstå at jeg kunne gå.

Hos psykiateren for sidste gang

Fem dage efter den sidste konsultation meddelte dr. Tics mig formelt gennem sin sekretær, at han anså min behandling for vellykket og afsluttet. Det var jeg glad for, men var jeg så nu også rask?

Da jeg altså ikke længere kunne tale med ham, prøvede jeg alternative løsninger på mine problemer, da jeg ærlig talt stadig havde det temmelig skidt. Jeg afsøgte internettet for muligheder, og endte med at bestille et horoskop hos en astrolog, der hed Kim Kim Nasr.

Da jeg havde indtastet mine oplysninger om fødselsdag og - tidspunkt og havde betalt de 2400,- horoskopet kostede og nåede til den sidste side i bestillingsformularen, stod der "Tak for din bestilling, du vil modtage dit horoskop med posten inden for 7 dage" ovenover et billede af - dr. Tics, der til lejligheden var iført en stram hvid T-shirt, et bredt smil og de karakteristiske stærke briller.

Jeg var målløs. Hvad havde den mand gang i? Astrologi? Var hans navn dr. Tics eller Kim Kim Nasr eller noget helt tredje eller fjerde?

De følgende dage dukkede han op flere steder, og min paranoia eksploderede. I min stadige søgen efter hjælp havde jeg fx slået op på en side på nettet, der reklamerede for en indisk asram, under overskriften:

"Kend universet, kend din fremtid, kend Sri Sri Naham Shidi Heebsee, velkommen i Den hellige Lotushave". Nedenunder var et stort billede af, - "dr. Tics" med en orange turban og luftige gevandter.

Jeg blev mere og mere desperat. Den mand dukkede op alle vegne. Hvem var han? Hvad mere var han involveret i? Prostitution? Narko? Våben? Lige meget hvad jeg gjorde kunne jeg tilsyneladende ikke undslippe ham.

Det sidste jeg så til ham inden jeg slukkede min tablet og telefon og tv var en lille billedsekvens på YouTube hvor man ser "den forhadte diktator i Guinea Bissau, Mambula Kento, blive ført væk til den retfærdighed, der venter ham og har ventet ham længe" i håndjern og et trodsigt og udfordrende udtryk i ansigtet. Manden på billederne var den mand jeg kendte som dr. Tics.

Nu var det nok. Ikke mere internet ikke mere tv ikke mere "dr. Tics ". Jeg måtte klare mig selv. Mærkeligt nok gav denne tanke mig en vis fred i sindet.

Et par dage senere sad jeg i mangel af netforbindelse og tv og bladrede i ugebladet, *Alt for dig*, og så der en annonce for hudcreme til kvinder med en model, der var langt fra de normale anorektiske kropsideal, med en stor og pæn røv lige efter min smag. Jeg sukkede og tænkte ved mig selv;

- Ja ja, jeg skal nok klare det. Når enden er god, er alting godt.

Sensommer på Strøget

Nogle bliver som bekendt gift med den forkerte; jeg var så heldig at blive gift med min kone. Jeg er 2,01 m høj, vejer 147,3 kg og har fod under eget bageri, *Store Brød*. Min kone er atomfysiker.

Det er ikke fordi min kone og jeg aldrig er uenige; vi har af og til nogle drabelige diskussioner; som nu denne sensommereftermiddag på Strøget.

Vi gik stille og roligt med hinanden i hånden, da en flok sorte engle med *Bullshit* skrevet på ryggen og *idiot* i panden passerede forbi os; jeg gav mig til at fundere over, hvordan man kunne blive sådan, og vi var ikke enige.

Jeg er også udover bageriet lidt til videnskab, og jeg luftede den tanke, at hvis vi betragter Jorden som et lukket økosystem, og alt liv har en tid, hvorefter det vandrer over i andre skikkelser, kan det ikke udelukkes, at nogle bliver født med atomer eller molekyler, der tidligere har været en del af, nå, for eksempel en dinosaur, et murmeldyr, eller hvorfor ikke en kat?

Kunne det forklare visse anomalier i den menneskelige fauna og adfærd? Min kone var helt uenig, men sagde, at hvis det virkelig var sådan, så forklarede det mere om mig end om disse vanskabte engle; hvis der for eksempel var lidt abe i mig; måske lidt chimpanse og et strejf af ged.

Vi nåede ikke til enighed, men jeg kan lide hende alligevel, selv om vi sjældent er enige i ting, der ret beset er ubetydeligheder. Hvad er alverdens filosofi og videnskab og forklaringer målt mod et godt ægteskab og det faktum, at jeg er gift med den rigtige?

Halløj. Det er mig igen. Jeg glemte helt at præsentere min bror og svigerinde. Vi kan godt lide at tage en spadseretur på Strøget om søndagen, skridte jordene af så at sige, og tale om løst og fast og hvad der falder os ind.

Min bror, Benny, er passioneret pinsekristen. Jeg synes at han er lidt vel hellig. Jeg kan godt lide ham, men i tro er vi ikke enige. Jeg har lagt mærke til, at hver gang jeg selv pudser glorien, bliver den så glat at den glider ned i øjnene.

Benny er udover sin tro optaget af styrketræning og indehaver af eget slagteriudsalg, *Store Bøffer*. Ebba, hans kone og altså min svigerinde, er professor i raketfysik.

Hold op, når hun og min kone ruller sig ud. Du husker måske at min kone er atomfysiker; du skulle høre dem sammen.

Det er som at høre paven prøve at omvende Osama Bin Laden da han levede. Vi, Benny og jeg, får ikke et ben til jorden.

Ebba skaber midler til at udforske rummet med dets svimlende dimensioner i tid og rum mens Erna, min kone, søger indad til de ikke mindre svimlende inderste og mindste dele. Hvor er sandheden? Derude eller her inde? Eller et helt andet sted?

Nej, hverken Einstein eller Bohr har levet forgæves. De største og de mindste tings profeter har deres disciple. Fx Ebba og Erna. Benny følger en anden profet. Jeg følger ingen.

Jeg er sgu min egen som man siger.

Som nu denne smukke sensommereftermiddag på Strøget; Solen står lavt og blænder mig, og glorien glider ned i øjnene og sidder skævt og spærrer mit udsyn.

Men ja, gu er jeg min egen.

3

Da jeg var ung foretog jeg nogle studie- og dannelsesrejser til Afrika ud fra den simple tanke, at når man rejser ud i verden, rejser man samtidig ind i sig selv.

Indtrykkene fra rejserne har jeg som bekendt samlet i *Historier fra de varme lande*.

Konklusionen i værket og livet er på en måde nedslående; Ja, jeg lærte et og andet om mig selv, men intet særlig interessant; jeg mødte løver og elefanter og bøfler og sorte;

Men det mest præcise billede på den ydre og indre rejse fandt jeg en dag jeg mødte et æsel; jeg så ind i dets mørke bundløse blik og så noget som en øjeblikkelig gensidig genkendelse; så gav det sig til at skryde højt og gennemtrængende.

Og det flugter godt med en anden ting jeg lærte da jeg indså, at den største lærdom ligger i ægteskabet og den dertil nødvendige selvironi og humoristiske distance (eller nærhed) til livet.

Kort sagt: Jeg havde ikke brug for at lære om mig selv, men for at blive gift.

Min kone er på mange måder et bemærkelsesværdigt menneske; hun skærer ind til benet på et øjeblik, trænger ind til kernen med det samme. Men det ligger jo også lige for som atomfysiker.

En af hendes skarpe tanker er hendes tilbundsgående analyse af kapitalismen, som ville have gjort selv Marx tilfreds;

Analysen sammenfatter hun i følgende udødelige ord:

Hit med grunckerne eller jeg sparker dig i klunckerne.

Kan det blive mere præcist?

Som man nok kan forstå holder jeg meget af min kone og har respekt for hendes skarpe tanke og gode karakter.

Med tiden har jeg ændret min grundlæggende livsholdning; at rejse - ikke ud i verden - men ind i et andet menneske (læs: Min kone) er at rejse ind i sig selv.

Måske er det det vi skal lære; det og så en vis overbærenhed med sig selv og andre; lige meget hvor åndssvag verden så kan være.

Stand up philosopher (eller på ølkassen)

Det siges om den berømte eller berygtede eller ligegyldige filosof Carsten Ploug Olsen at han en dag han havde drukket en kasse øl, vendt den på hovedet og stillet sig op på den forkyndte sandheden til folket:

Punkt 1: JEG KRÆVER POLITIK UD AF DET OFFENTLIGE RUM!!!

Hvad skal vi med alle disse politikere, disse fedtschnitzler, der kævler og ævler så man ikke kan sove og små børn og fulde folk frygter for dagen i morgen.

Det er ingen skam fx at være konservativ, men det må være en privat sag og man behøver ikke at skilte med det!

Punkt 2: JEG KRÆVER ABSOLUT TRO PÅ DET GUDDOMMELIGE PRINCIP, EVOLUTIONEN, OG AT ALT, SELV VITTIGHEDERNE, BLIVER BEDRE OG BEDRE!!!

Dette er selvindlysende så det gider jeg ikke forsvare eller argumentere for.

Punkt 3: JEG KRÆVER ALLE FILOSOFER OG ANDRE GRINEBIDDERE LAGT PÅ HJUL OG STEJLE OG RISTET OVER SKT HANS BÅLENE OG SENDT TIL BLOKSBJERG SOM STRAF FOR TOTUSIND ÅRS MUNDHUGGERI OG TØRVETRILLERI!!!

Punkt 4: JEG KRÆVER ALLE RELIGIØSE STRIDIGHEDER LØST NU!!! DA DET HIDTIL HAR VÆRET UMULIGT MED ARGUMENTER, SIMPEL AFPRESNING OG SPIDSFINDIGHEDER KRÆVER JEG SAGEN AFGJORT IKKE MELLEM MENNESKER MEN MELLEM DERES GUDER I KAMP PÅ DE BARE NÆVER!!!

Betæneligheder: Er det fair? Hvad stiller 1 sand treenig Gud, Allah eller Jahve op mod fx 30 millioner (falske) hinduguder? Er det ikke som at lade en ukendt letvægter slås mod Mike Tyson da han var bedst?

Nå.

Retten er sat. Jeg dømmer alle filosoffer og andre tryllekunstnere der snart tryller verden væk og snart igen trækker den op af den høje hat uden at man kan se hvordan for skyldige, skyldige til livet og alle dets genvordigheder og besværligheder.

Og jeg vil foregå alle med et godt eksempel ved som den første filosof blandt tusind taskenspillere at leve og leve uden frygt!

Således, siges det, talte Carsten Ploug Olsen efter 30 kolde fra kassen. Da han havde afsluttet sin tale ville folket gribe ham og stene ham. Selv de mindste rev sutten ud af munden i raseri og kytede den efter ham.

Andre lo bare og betydede med en finger til tindingen at han var skør.

Og ja, det er ganske vist!

Cpo; 2017